

Előfizetési árak

Évesz évre 5 ft — kr.
Fél 2 ft 50 kr.
Negyed 1 ft 25 kr.
Tantóknak egy évre 3 ft — kr.

Hirdetések

a legintézetesebben számíttatnak.

BAJA

vegyes tartalmu hetilap

Szerkesztőség

hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők:

Rochus utca 42. szám

Az előfizetési pénzek és hirdetési díjak Nánay Lajos könyvnyomdá-jába küldendők.

Megjelen minden vasárnap.

Egyes szám ára 8 kr.

Kéziratok nem adtnak vissza.

1840. májushó 1.

Holnap lesz évförhúlója azon gyászos emléki napnak, mely kiönülhetlen búttal van városunk historijájában feljegyezve.

Holnap lesz 42 éve annak, hogy Baja városa elpusztult, el az elemi csapások egyik legsúlyosabb neme: a tűz-vészély által.

42 éve már! Nem is oly sokan vannak már azok közül, kik akkor városunkban laktak. Az akkori emberek már leginkább elhaltak, vagy elköltöztek, csak azok vannak még itt, kik akkor még gyermekek voltak.

Hisz oly régen volt! Majdine emberkor zajlott le azóta a létnek hullámos tengerein.

És mégis, valjon van-e valaki közüünk, legyen az bár aggyastán vagy gyermek, meg ki ne tudna a bajai nagy tűzről, részint vissza emlékezős folytán, részint az idősek meséiből.

Valjon lehetnek-e szülők, kik ne mondanák el gyermekeiknek egyszer-más-szor a nagy szerencsétlenségét? És valjon az a ki erről csak egyszer hall, felteheti-e azt valaha?

Oh nem, soha!
Még a városunkba más vidékről ideköltözött is, egyszeri halál után bár, felteheti-e azt a napot, melyen városunk elpusztult csaknem úgy: hogy „kő kövön nem marad“! — Nem!

De né is lehet!
Felső bímbó volt akkor városunk, melyből — ha kifejtődik — a legszebb, a legértékesebb virág lesz vala, díszere válhatna a kertnek, az országnak, mely-

ben él, virulni készül. — és ekkor a sors borzasztó keze letarolja, letarolja a kert, az ország leendő díszét, kincsét: Baja városát.

Valjon oly közönséges dolog-e ez, hogy csak hallani kell, s azonnal felélni is lehet? Nem félszöki-e magát ez be az ember emlékebe úgy, hogy azt nem tűnetheti el oman soha semmi?

Mi borzasztó, mi kínos az, ha az ember ezéjához csak pár lépésnyire áll, s midőn a — már meg közelíthetni véli, megint alatta a taaj, s eltűnnek legszebb reményei!

Igy volt épen Baja városa is 1840-ben.

Bűsökn, mint ki ezéjához annyira van, hogy csak kezét kell nyújtania uőna, — állt így néjve előtt, s ekkor állt útjába a sors, melynek egy csapása mindent tökére stányított, megsemmisített. És ödök csak a városról szólnak.

Nem említtetik annak haloságát. Nem említtetik azon szív-zorító, ké-ső-beesett aggodalmakat, melyeket hitves hitvesért, zűlő gyermekeiért s gyermekek szüle ért érzett.

Ha már maga a város, a lakosokat közvetve szintén érdeklő testületnek — sorsra oly borzasztó volt, milyen lehetett valjon egyeseké, — szegényé úgy mint gazdagé?

De ugyan ki is tudná leírni ama jelenetek, érzéseknek csak egyiktét is, melynek színtere városunk, szerződői pedig annak lakossága volt.

A toll megtagadja itt a szolgálatot, az író fűlőben önkénytelen a kétségbe-esések jajja hangzanak fel, s lelket a legfajabb kínok tépdesik.

Lehetetlen leírni azt, milyen volt városunk 1840. év májushó 1-ső napján,

délután 2 óratól egész másnap délig, egész heig, hónapig, évig.

Lehetetlen leírni az érzéseket, melyek a lakosság szívét, lelkét mar-csraoltak.

Leírni mindezt, oh nem lehet; leg-feljebb érezni tudjuk némelig, ha péntek délutánonként, mint a szerencsétlenség napján, felkeltőkor a nagy harang szava emlekeztet reá.

A meg-emlékezés így nyer méltó kifejezést; — minden heten harangszó juttatja észünkbe a catastroft.

Mily szomorú a hang is, mely emle-keztet reá.

Holnap, május 1-én lesz tehát 42 év, hogy Baja városa teljesen lehamvadt.

Mily gyászos évfördő!

Mély gyász tölti el annak keblét, ki rá gondol Elméje avaraklani is a szerencsétlenségéről alkot magának sötét képzet.

Üjünk meg azért kegyelettel e napot, térjünk magunkba, és ismerjük el Istennek mindenható hatalmát.

Menjünk el az O házába, hallgassuk meg a gyászmisét, s könyörgőjünk neki, hogy hasonló csapostól tji meg őt, az oly sokat remélt s mindig, de mindig keserően esalódot, csapást-csapása szenvedett kedves szülővárost!

K - r.

Néhány szó az iskolások emlékiratára.

A „Baja“ 12 ik számban az itteni rom. kath. iskolások, a népiszkolák jobb állapotba helyezése ügyében, egy — a városi törvényhatósághoz intézett — emlékiratot tett közzé. Távolról sínes szá-

Házi gazdánk mint boldog apa egészen elvált ragadtatva a szerencse által, hogy házában hovádt tiszteket fogadtak; s mindent elkövetett, hogy ez elragadtatásból leanyai mag is átengedhesse az illető rész; s szüntelenlén biztatta őket, hogy csak kintáussanak bennünk a felhordott paparmorgók különböző neveivel.

Ebészelté aztán élettörténetét: nevet — a netalan elő utókor irán; kíméletből elhallgatott — jelenleg Moor városának tisztí orvosa, sokat szenvedett, még e dicő állásra végrehajtott, mert ő — ugymond — nagy magány, és e miatt e svaregebbi érzelmű városban sok üllözésnek volt és van kitéve, a mai nap, ugymond, az en diadalomnak ünnepe, most már szemekkel győződhetnek meg a város philisterei, hogy milyen dicő az a magyar honvédség, melyről ödök csak megvetéssel szoltak lecsugni és ez így ment egész ebédig, mely 2 óraker vette kezdetet.

Az ebéd kulánál volt, mikor aztán a főnőmál főnőmál borok megkedveltek működésüket, mi perczöl-perczere szelreleschek, házi gazdánk fölkel-felra vizebbé kezdett lenni; most már nem elégedett meg a pusztá diktózással, len dobogó szíve tett után vágott!

Kamilláskám! te vagy az én hősi vérenek igaz vére! keresd elő szíved utam után maradt kvrdomat, és vadász puskámat! En ho nap megyek ez urakkal a csatába! részt veszek hazám védelmében, s vagy velük együtt halok, vagy megkoszoruzva velük együtt győztesen térek vissza!

A két leány tapsolt örömeben, s addig cirizogattak apjukat, hogy az elérkezényűt hős férő megígérte nekik, hogy kocsin fogják kíséni a hadsereget, és hazá jöve, ök fogják megkoszoruzni a nap hőseit!

TÁROZA.

A moori csata.*

A forradalom első év utolsó hónapjaiban vagyunk.

A nemzet szeme kezdett felnyitni, minden jelek arra mutatnak, hogy a mártíusi engedményekkel a bécsi reactionárius párt csak „vakul magyart“-t jászotta, és szemfényvesztő komédiához felhasználta a koronás magyar királyt is.

Most már nem csak a lázadó horvátokkal, de a többi fellázított nemzetségekkel, és hozzá mind nem az egész osztrák hadsereggel állottunk szembe. Soha nemzet még így rászédve, ferevezetve nem volt, mint ez időben a magyar!

Az aristokrata nagy részének kocsis tudja már Ives fele állott, kik mint tengeri vihar alkalmával a partközök, futva, futva hagyogattak oda a nemzet hájóját!

December 29-én Perczel egész hadteste Moorra érkezett.

Dél előtt fél egykor állottunk fel a város piacára!

Az egész kiséváosi közönség ott hullámozott körülöttnk: mi nem csuda, ha megemlítjük, hogy hovádt ez ideig nem láttuk.

Minden posztó ruhás egyen csak tisztelet öbajott magához szállásra.

En két harátommal egy Zrínyi hadnagy és egy Sándor huszár főhadnagyal egy nyörökövé szemléltük a tön-g örömet és bűmlátást, midőn egyszerre csak előtűnik tetmet egy kis pezsakos uri ember és egész

* Mutavány Török Zsigmond „Emlékeim“ című könyvéből.

udvariasággal felkér bennünket, hogy fogadjánk el meghívását, és mennünk hozzá szállásra: mi erre kissé vonakodva hozzátuk, hogy mi nem válnék el egymástól és hármán talán még is sokan lennénk a szíves meghívás élvezetéhez, de a mi kis emberünk folyton perorált, hogy ő szívesen, lélekben magyar ember s ha tehetné az egész honvédséget keblére ölelné, hogy neki van derek felesége, két nagy leánya kik egytől egytől élnek halnak a magyar ügyért, és kik most egysztl körül kérelmek, hogy ő ebédet a háza vedői részere.

A két utóbbi argumentum döntő befolyással bírt a három leendő vitéz ches gyomrára, és lángoló szívere!

A szállás csináló polgári biztossal röviden elintéztem az ügyet, kis öreg gazdánk korba kaptak s sietünk vele — leányainhoz!

Csakhamar elértük ezelnakát, s midőn a csinosan rendezett udvarból a könyhán keresztül a lakozobába egykezettünk, kellemesen lepettünk meg az élmezési állomány hatalmas volta által, és bemutult a pulyka, tuca, liba, kappany, és egyéb áldozatra szánt szarvas és sarmyatlan állatoknak óriás mennyiségét; mikor pedig leléttünk a már feltérített ebéd szobába, bámmia állottunk meg a két angol előtt, kik hazikasszonyok képében jelenek meg előttünk.

Soha életemben így szep két nőt nem láttam!

Az egyik barna volt mint sátn, a másik szöke mint anygal!

Az angol szemeiben a pokol tüze lángolt, a sátnaéban a menyországnak kége tudókolt!

Az egyiknek neve Szidi, a másiké Kamilla volt.

egy-két hó, — beszélgetés tanításával ismét egy-két hó, — mulatságokkal ismét egy-két hó — s e szerint a tanulmányok tanítására idő alig marad. Az idő pedig 20 éves tanítói gyakorlatomra hivatkozva merem állítani, hogy ha az első osztály feladatát jól meg nem oldotta, vagy meg nem oldhatta, a siker a többi osztályoknál is — legelőbb esetben — kétséges s a haladás a felsőbb osztályokban tanítóra, tanítványra nézve egyaránt keserves. — Mig elenben, ha az első osztály feladatát tisztán megoldhatta, ez által a népszerűsége oly biztos alapot nyert, mely építeni biztosan s szép eredménnyel lehet. Mint mindenütt, úgy itt is a jó alap a földög. — Már csak azon szempontból is tehát, hogy a leendő iskolatörekvés kis korától kezdve az iskolába járást, remélt, legyet meg szokja; hogy legyen alkalma jól beszélni meg tanulni; hogy a tanító a feladott gyermekkel a tanítást rendszeresen megkezdhesse s hogy az első — mint a népszerűségi alapot képező — osztály feladatát annál sikeresebben oldhassa meg: ovoida állítani mulhatlan szükség. A jó ovoida a legjobb eszköz arra nézve, hogy a gyermek az iskolázásból kedvet kapjon. Ha kedv van, akkor kénszeresen szükség nincs. — Az kulöben, hogy ha boldogboldogtan ovoidát nyit — mi a közel-mulhatlan többször történt — 50 kor, sőt egy forint ha véli díj fizetés mellett is tanítványok híven találkoztak, csak az ovoidák szükségessége mellett tesz világos bizonyítást.

De van még egyéb körülmény is, mely az ovoidák mellett szól. Ez azt hiszem, hogy az emlékirat kiinduló pontját a törvényhatóság magadéva teszi, az iskolák felépítésének, de ekkor aztán a felsőbb hatóság teljes szigorral követelni fogja az általános iskolatörekvészet elterjesztését. Ez a követelés terhelni nem fogja a jó- és középmulhatat, mert azok gyermekeit most is küldi iskolába, hanem terhelni fogja majd a szegény sorsokat, kiknek iskolatörekvés gyermekeik leginkább azért mulasztanak, mert míg a szülők a napi életm. megszerzése végett a háztól távol vannak, addig az otthon maradt 2-3-4 éves kicsinyeket ok őrzik, gondozzák.

A szülő eszesen ösztözi magával vihethi munkájához is, de az ilyen nőni kezdő kisdeteket sem magával nem vihethi, sem őriztetni nem hagyhatja, mert hisz tud-

juk, hogy az ilyenek még a legnagyobb nyeglelem mellett is sokszor mihi veszedly forognak. Azt pedig tán senki sem kívánja, hogy a szülő kisdetűdől az iskolát jobban szeresse, hogy kisdetűd az iskolába záva, véletlenül hagyja azon napokban, melyekön a reggeltől estig, maga és családja fenntartásáért a háztól távol dolgozik, csak azért, hogy iskolaköteles gyermekeit iskolába küldhesse.

Hogy a szülő — kis gyermekeit bizony helyen, jó kezék között hgya — nyugodtan láthatson munkát utána, hogy tanköteles gyermekeit hóm tartani oka ne lehessen: ovoidákra van mulhatlan szükség. Ovoidák mellett lesz bizony várható, hogy az első osztály feladatának becsülettel megfelel, ovoidák mellett lesz elterjesztés az általános iskolatörekvés. Ovoidák nélkül az általános iskolatörekvészet élethe léptetni vagy épen nem lehet, vagy ha igen, akkor az iskola mulasztások után járó büntetésekért nem a vánkus, hanem a szegény ember házfelése alól a gerenda is árverezés alá fog kerülni.

A belvárosnak ovoidája van, kisdetek ott nagy számmal vannak, s az ovoida jó sikerrel működik. Állítassék tehát ovoida a város felső és alsó végén építendő iskolák mellé is, s felállítás, működése mind a szülőkre, mind a kisdetekre nézve bizonyára áldásos leend.

Az emlékirat az építendő iskolák elhelyezése körül tökéletesen helyes utat követ, az osztályok megemelésénél azonban világosan nem szól s kérdés, hogy az építendő iskolákat 6-6 osztálylyal kívánja-e felállítani? Ugy látszik, mintha csak három osztálylyal foglalkoznék, pedig, ha az iskolák három alsóbb osztályában van növekedés, kell lenni akkor okvetlenül a felsőbb osztályokban is. A felsőbb osztálybeli — táa — a belváros iskolába szorítani akarni, merő képtelenség.

Öhajtatandó volna tehát, ha kimondatnék, hogy az építendő iskolák 6 osztálylyal bírók lesznek, s a tulitundott osztályoknál — p. l. az alsóbb osztályokban — parhuzamos osztály állítatik, a gyéribb népesség osztályoknál pedig — p. l. a felsőbb osztályokban — két osztály egy tanító keze alá vonatik össze. Így aztán a város felső és alsó végén is volna, mint a belvárosban, egy-egy hat osztálylyal bíró teljes népiskola.

Az emlékirat a helybeli népiskolák jobb állapotba öhajja helyezni s e végből a városi törvényhatóságnak 25 —

30 ezer forintos — 50 év alatt törlesztendő — kölcsön vételt ajánl. Nagyon helyesen. De az sajnos, hogy az emlékirat a rideg felekezetségesen ül látni nem akar. Azt ugyan semisem kívánhatja jogság, hogy a róm. kath. iskoláslakéltől eredő emlékirat más felekezet iskolahelyiségeivel is torodjék s az ígát másokra nézve is könyöbben elvélshetebbé tegye, hanem mégis, mikor a népszerűlés körül általános ügyes elözetlaskék, mikor 25-30 ezer forintos — édes minnyájunkat terhelő — kölcsön felvétele ajánlitatik: akkor a városnak más felekezeti iskolák figyelemre méltatni, azokat mostoha gyermekeknek tekinteni, — legalább is szűkebbéesség. Szeretnem hinn, hogy a törvényhatóság sokkal szivesebben fogadta, vagy fogadandó ezen emlékiratot, akkor, ha ajánlott pénzüvelésnél más felekezetek iskoláit is figyelembe mulattja s azok irányában is em. elárközoztóságot, hanem tevérségességet tanúsít.

Azt hiszem minden iskola azon egy feladatért küzd, hogy a városnak minden tekintetben jóvala, derék polgárokat neveljen.

Most erről csak ennyit, lehet, hogy adandó alkalommal, mások mást, más-kép is bővebben.

Még egyet.

Az emlékirat a hel, valamint a kül városokban is telkeket vásárolni, iskolákat építeni, új szerényeket öhajt létesíteni. Igen helyesen, csakohy telkek-re, új — a mai kor kívánalmái szerint emelendő — épületekre, szerényekre a célba vett 25-30 ezer frt algha lesz elégséges s akkor ismét új kölcsön lesz a sorrend? Vagy olyan iskolák emelnek, miniket a pénzbeszlet megenged? Ha már hosszabb idejű kölcsönről van szó, vétekkék fel u összeg, melyből a népiskolák a jelen kor kívánalmához képest s egy szabad királyi város méltóságához illően felállithatók és berendezhetők lesznek.

Szóltottam utögonalodt nélkül való öszméséggel, nem azért, hogy az emlékirattal szemben akadékoskodjam, hanem azért, mert városunk nevelésügy szívében hordozom, s annak felvirágzását szívvel-leléssel igazán öhajtom.

Borza Nándor.

Selyemtenyészésünk.

(Vége.)

Mi a teendő az idén?

A selyem-ipar fejlődése csak akkor lesz lehetséges, ha kellő számmal filandák felállításáról gondoskodunk. Eddig ugyan sikerült és pedig csakosok Záhonyi Ritter Vilmos urunk özetlen közbenjárásánál fogva — gubinkai méltóságos úron Olaszországban eladhatta. A selyemből áru-cikket tulajonképer nem képez; árucikknek csakos a legobolyított selyem tekintendő. A nyers gubók eladása ellen még az is felhozható, hogy — eltekintve a legobolyított hasznosított munkacikkől — a legobolyított selyem, mint ilyen, azon gubóhoz képest, melyből öölállitható, 25-30%-kal nagyobb értéket képvisel.

E mellett szükséges a filanda felállítását még azon ököböl is, mivel a gubótenyésztés, költségés és még sem teljesen megbízható apparatús létesítés és kellő befektetések nélkül, az eddigi állami kezelés mellett alig volt tetemesen fokozható. Övetlenül arról kell tehát gondoskodnunk, hogy az állam által már nem igen fokozható ebből tevérség a magánipar közöbe menjen át. Ez által az is el fog érteni, hogy az egyes vidékek külön betartási és selyemipar-centrumok nyerendek, melyek ezen ipar fejlődését, saját ördökükben minden kitelhető eszközzel elő fogják mozítani.

A mi azon kérdést illeti, miként volna illi filandák létesítése a legcélszerűbben ömozdítható, a jelentés azon meggyöződésnek ad kifejtését, hogy a magán vállalkozás szívesen lesz kész ezen üzletágat felkarolni, ha

1) ez iparból a befektetett tőkének azonnal bizonyos kamatozását várhatja, és ha

2) azon tudatban indulhat neki a vállalkozás, hogy azon állami akció, mely a selyemtenyésztés emelése érdekében ösztönző sikerrel megkezdhet, ezúttalotson kitarassal folytatnati fog s emélfogva a selyemtenyésztés jövőre is fokozatosan fejlesztetven, nem fog hiányozni a kellő mennyiség, minőség és jutányos ár nyers anyag, nemcsak a kezdetleges esakély mérvű özletre, hanem az özletnek fokozatos fejlesztésére.

A mi ölsözör a befektetendő tőkék biztos kamatozását illeti, magától örtöndik, hogy mint bármely más iparágalm, ögy a filandák létesítésénél is szükséges bizonyos épületek, gépezetek megszerzéséről, továbbá gyakorlati munkásokról gondoskodni, a mi különösen az első övekben alig törtönetül meg másképp, mintha ilyeneket némi özletokkal is Olaszországól hozunk be. Azonban mindezen befektetési költségek minden más országban is megvannak öy telepek alakításánál; a kérdés tehát csak az lehet, vajjon illi befektetésekké létrehozott telepek nálunk ögy kelvőly viszonyok között működhetnek-e, mint azon országok telepei, melyekkel versenyözniö kell.

Ha tekintete vesszük, hogy a magyarországi selyemtenyésztés vidékesen a levelezésnél ingyenes voltánál fogva a selyemből öelitalási mintegy 20-25 százalékos kevesebbbe kerül, mint külföldön; ha tekintete vesszük továbbá, hogy azon munkatör, melynek hasznosítása a selyemtenyésztésnek forráját képezte, öszhallomán ös tárgyát is alig köpezheti, mivel ma — ugyöszvaló — teljesen értéktelen; ha tekintete vesszük végül, hogy ezeknél fogva a selyemből öelitalási ára nálunk ölesőbb, mint a versenyöz országokban, míg nálunk a termelési jöszög bármely versenyözletük azon országok termelésétől, söt feltehető bizonyos irányban még ölonyolts is bír: bátran ömondható, hogy a filandákba befektetendő tőkék kamatozása kétséges sem lehet.

De nem szabad felelnünk, hogy öy jövedelmesség ögyelőre legalább öttöl függ, hogy a most jözött öföly különösen a levelezés ingyenes öekintetében — legalább bizony részben jözöre is biztosítva legyen. Ez pedig csak az által érhető ö, ha öly rendezés léptönetbe ölethe, melynél fogva a selyemtenyésztésre hivatott községek kellő mennyiségű szederfával fognak bírni és pedig úgy, hogy ö szederfák községi vagyis közöajutandó képezvén, mindenki által

ra tókban megödzött östrák hadsereg feleresével: sat. sat.

No de már benne vagyunk!

Mit telthünk ökökösakat! mit ismét vissza ténnyesházigazadunk, özt ögyöyöködni — a meny és pokol négy önyes öslöbén!

Mikor vesszö terünk az örg ur megö mindög ött üt az övekkék megörsözt öbölöz azzal melletk, s ma köss becsepve magyarista lényaink a magyar alkotmány és különösen a forradalom törtönetét.

A két lény most még vidámabb, még közlekenyebb ön; Szórád leint az alakkál szemben öbz zongorához, a másik a diványon foglalt helyét; én a szöke Szórád öszeközö tamözködő halgaltam zongora játökat, ölvöztem öis türtenek amörozina öilat meg testöver köbzö veték (örsözösmán) s ösdögöztök aztán az öprö öülöke szerelmével szerelmösböl öölöztek, úgy hogy minön 12 óra után nyugodni terünk, az én szerelm, valöaszámom Szórád önély öiszörozára találtak és öbböl öányom, hogy a barna Ká miföldcskánál özt az ördeménnyét öyö pöjtaomoz szönte ölerék.

A buszasnap ördökony volt: az örg ur ögre földre ögerte, hogy másnap jobban övönek ögyütt ön a harcterre, amözönlönyöpedik öcsökisörökönöbnönek! Ezután nyugodni terünk, ölmödszök véres östákról, tüzes ökökörök s maján tabörnyöi ötrölköl!

Végre ököközötek a reggel, melynek hajnal píra, ögzöz jözö életömrö öyöz fátyöl borított!

December 30-ára viradotunk!

Örtözötök hídeg volt!

A dermesztö föli nap ögrasni megötröve a böval borított földön, ögyösvint öpelöként vöntök be az ögzöz lábatör.

Milyen szépen fog majd ölni e fehér lepler, az a — nehány óra múlva — patákként öimöli hös pörös vért!

Máspap 30-án reggel 5 órakor megöfögték az öszölvözt; 6 órakor foglaltunk posztot, né, pedig az ellen öttel megölvözö a rosszabbat.

A városöt nyugatra ökyözö dombok, és ördözöz a östáráriakkal jöttötek, míg a mi ögzöz hadtestünk mind nyött könyö hurödtött végig öry örsöi lapályon.

Öszöz létszömmük alig halada még a tizenötzöret, az ellen töbz tizenözör lovass, huszözöterz ögyöz, özen föni nagy mennyiségű tüzök és fészöletök ögyököböl állott; végre valahára (?) vezönyözö tabörönkönök is megöttö, hogy az öszöz östrák hadsereg ögyögyöz részével öllünk szemben!

A östá megöközötek! ögyöözömmük ögy öbzög öimöden önyöte maradt, ögy hogy ögy óra tájban özt hittük, miszerint az ellenöszög fölöra alatt visszavonulásra öényözeröthötköl, mindön ögyözer öszre vesszük az ellenölvassöz öryöz tömegét lassu léptökköl fölvönyözö a dömbör, a könyö és nehöz vasököknek özt vértel a tél nap ögyörazom vasöztöközöz, ögzöz lángöngert örsöztöttek magök körül.

Miközben öszöcsapása az ellen ölvassöz ögy részével megödböntöz össz látványt nyöjtökt; tovább tartott fölööröni, a melyk, hogy ögyik vagy mássék össz falpalatnyit is engedett volna posztöjából.

Göspör öryömmük ez volt az ölsö östá, melyben alkalma volt magöt ökitönetni. Mülöz a Zrnyí ölynyádi és Szöbölösi öönöz öszölvömmük „öjöz a hazá” öteröz hirdás öseröében a már három ízben megöhatás östárári ögyöözözöz ellen, az öntözö rohamra öszöletök, ögyözerék csak öette völk

a dömbör felöllött lovassözök közöbe, s az ött ötmödt örsöi heözög keresztöl, az öjrefött rezerv ögyöz özökek, ögyöz köbzö köbzö köbzö a dömbör, s önközö tarve alig nehöz öperc alatt öszöz ögyöözögök szötszörtak, s teljesen megöcsömötköl. A futo tömeg az ellen öttel ödöztötte, a szörozosa minden irányban szötszöztöte, míg az ött szörittö tömeg a lovassöz ögy részöl öttel ööröközöve öleögyözöztöztö-s fogva öseröztöte; megöorra; a meöökölös ökarok közöl azonban ögy sokan tünt köbzöben a lovassöz öttel ölgözölettek, öszörataték vagy a ögyöözöl öttel ögyöözölettek, megögen öyöszem Percöznöl ögyütt öttöl öttel meöökötek.

Az öllögtököl közözt voltam én is! Ez alkalommal ögen sok öjtemöz öpisöl ödta mögöt ööl.

A östárári lovassöz és öszörárikköl közöl fölyt vasököts köbzöben, a mostani miniszter ököknek legöbzöbbö testvere Tiszá Lászlö, mind főhadöny, „ölet-halál” haröztöt vöyött ögy ösdözös tiszötel; a haröz tovább ögy önyözöl öráml fölöl ördeménnyöndöl, míg végül Tözsa örezöz, az öllöztözt lején keresztöl kaptak ögen nehöz öztöl, minön aztán a ver már ögzözen öborözt öket, öszöletük lövökököl és öz pen karönyözöve ögyömas, öcsöletök a katonái kördözöbe, és ött ögyömas mellett ökt ögyöt öllögtötek.

Mülöz késöbb öölöcsés a kördözöt megöltözötte, ördöztölvén e valöban ösöi öset fölö, öntözköztöl a kördözög özöszööl, ögyözerem öendöböl, hogy a derék magyar öst felölözölvömmük azonnal szabadon öhözöcsöttök!

Ha ögyök valamelyik Tiszöböl herczög lesz, még az is megöyözöhet a derék lövökököl, az az ördökökeröztözt, mely özt öbzö napöjög örvöz vööl. (Vége köv.)

